

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Υγδούν κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
ἔδρευόμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μάρτη τριάντα,
σπουδαῖα συμβάντα.

Χίλια κι' ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία.

Χίλια πενήνταδύο καὶ διακόσα,
κι' ἡ πλάσις τρομερῶς ἀγωνιῶσα.

Νέα σήμερα ρίμα 'στοῦ Τρικοῦπη τὸ μνημα.

Τώρα ζωντανεύει 'μπρός σου
τὸ πανόρηο τ'όνειρό σου.
Τώρα βλέπεις τὴν Πατρίδα μ' ἓνα νέο Βασιλεῖα
νὰ σηκώνη τὸ μεγάλο σύμβολό σου, τὴν Ἑλλά.

Ὅχι τὴν Ἑλλά τῆς νάρκης, ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἀνθισμένη
σὲ βωμοὺς Ἑλευθερίας,
τὴν Ἑλλά τὴν ποτισμένη
μ' αἵματα παλληκαριᾶς.

Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης, Ἑλλά νίκης καὶ παιάνων
καὶ σαλπίγγων καὶ τυμπάνων,
σύμβολον τρανῆς Ἑλλάδος,
σύμβολον πανόπλου γένους,
καὶ τοὺς κλώνους τῆς πλεγμένης
'στὸ κοντάρι τῆς Παλλάδος.

Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης, καὶ τὸ μνημα σου 'μπροστά
[μας
πρὸς μεγάλο στέκει τώρα, ποῦ βροντοῦνε τὰ ὅρματά μας.
Ἔτσι σὺ τὴν ἐφαντάσθης τὴν Ἑλλά σου τὴν παλιά,
κι' ἔτσι σήμερα τὴν βλέπεις τὴν Ἑλλά σου, τὴν Ἑλλά.

Ἰσχυρῶν θωρακοφόρα ἀπειλοῦν τὴν Τσερναγόρα.

Ἀ.
Γιὰ κυττάξετε τὴ χάλι
'στοῦ πολέμου τὸν καιρό...
μαζευτήκαν οἱ μεγάλοι
γιὰ νὰ πνίξουν τὸ μωρό.

Τῆς Εὐρώπης πυροβόλα
φοβερίζουν τὸν Νικόλα,
τῆς Εὐρώπης αἱ Δυνάμεις τὸν ἀδύνατο κτυπᾶνε
καὶ 'στὴ ράχη του ξεσπᾶνε.

Μὴ τρανοὺς κακοκαρδίξης,
μὴ τὴν Σκόδρα βομβαρδίξης
καὶ δὲν θὰ σοῦ γίν' ἡ χάρις.

Μέγα τῶν τρανῶν τὸ νεῖκος...
θυσιάζεις αἱμ' ἀδίκως,
δὲν τὴν πέρνεις κι' ἂν τὴν πάρης.

Ἄφησε τὴν μπαγιονέτα
κι' ὑποτάξου' στοὺς τῆρ' αὐτοὺς...
σοῦ τὸ λέμε νέτα σκέτα,
θὰ δοθῇ' στοὺς Ἀλβανούς.

Ἔλα σβύσε κάθε φλόγα τῆς πολεμικῆς φωτιάς,
σήμερα μᾶς κατευφραίνει βαρβατὶλ' Ἀρβανιτιάς.
Σήμερα μᾶς ξετρολλαίνουν Ἀλβανοὶ πρόνομιόχοι,
ὁ δὲ Μπέροτχολδ, ὁ καὶ κόμης,
κι' οἱ διάσημοι τῆς Ρώμης
ἔχουν πόθο νὰ μυρίσουν Ἀρβανίτικο τσαρούχι.

Γιὰ τοὺς Ἀρβανίταις τώρα
κάνομε' στήν Τσερναγόρα
ἐπιδείξεις ναυτικές,
κι' ἀληθῶς ἡρωϊκάς.

Τῶν Κιεμάλ ἢ βαρβατίλες, τῶν Κιεμάλ ἢ μυρωδιαῖς
μᾶς λιγόνουν τῆς καρδιάς,
καὶ γιὰ τὴν Ἀρβανιτιά
θὰ σᾶς δώσωμε' στ' αὐτιά.

Ἄδικα μὴν ἀντιστέκης στὰ ψηλὰ θελήματά μας,
τρέμε τὰ θωρακωτά μας,
τοὺς σῆρατοὺς, τὰ γήματά μας.

Σὰν δὲν θέλουν αἱ Δυνάμεις
χάνεις ἄδικα καιρὸ...
μόνος τί' μπορείς νὰ κάμης;
μία τρύπα' στὸ νερό.

Γιὰ τὴν Σκόδρα μὴν τυρβάξης,
μὲ Μαγιάρους μὴν τὰ βάξης
καὶ παφαίτα τὸ μπουρί.

Ὑποτάξου' στὴ Φραγκιά,
συλλογίσου πῶς' μπορεί
νὰ σὲ κάνη μιὰ μπουκιά.

Τρέμε πρὸ τῶν κολοσσῶν,
κι' ἔως' στήν διαπασῶν
ἂς μὴ φθάνη κι' ἡ φωνή σου.

Εὐχαρίστησ' ἐπὶ τέλους
καὶ τοὺς προσφιλεῖς φρατέλους,
ποῦ γιναν καὶ συγγενεῖς σου.

Πήγαινε μὲς' στήν Κεττίγνη σὰν καὶ πρὶν νὰ βασιλεύης
μετὰ δόξης καὶ τιμῆς,
κι' ἂν τὴν Σκόδρα βομβαρδίξης, γιὰ τοὺς Ἀλβανούς
καὶ γιὰ τοὺς πολεμῆς. [δουλεύεις,

Δὲν τὴν πέρνεις, μίο κάρο,
σοῦ φωνάζουν κι' οἱ φρατέλοι...
δὲν τὴν πέρνεις, θὰ τὴν πάρω,
κι' ἂν κανένας δὲν τὸ θέλῃ.

Κύρ Νικόλα, κύρ Νικόλα,
κύτταξε τὰ πυροβόλα,
κύτταξε καὶ τὰ βατσέλα,
ποῦ δὲν εἶναι παίξε γέλα.

.....
Β.
Κύτταξε τί φοβερὰ τοὺς γιालοὺς σὰς ἀπειλοῦν...
κι' ἢ θυσίαις τῶν μικρῶν τοὺς μεγάλους ὠφελοῦν,

καὶ τῆς νίκης τοὺς καρποὺς
τοὺς περιδρομιάζουν τοῦτοι,
ποῦχουν πάντοτε σκοποὺς,
ποῦχουν Στόλους, ποῦχουν πλούτη.

Ὅλων ἡ ψυχὴ κι' ὁ νοῦς
εἶναι γιὰ τοὺς Ἀλβανούς,
λύσσαξαν κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι.

Κι' ὅλοι θέλουν μ' ἕνα στόμα
τῆς Ἀρβανιτιάς ἡ βροῦμα
κράτος παστρικὸν νὰ γίνῃ.

Καὶ πρώτη χάνεται γι' αὐτοὺς ἡ προσφιλεῖς Αὐστρία,
ἡ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν παντοτεινὴ λατρεία,
ὅπου κι' ἀπὸ τοῦ Μέττερνιχ ἀκόμῃ τοὺς καιροὺς
ἀγωνάς ἡγωνίζετο γενναίους, ἱερούς,
ὑπὲρ μικρῶν, ὑπὲρ πτωχῶν, ὑπὲρ ἀδικουμένων,
καὶ δυναστευομένων.

Αὐτὴ τῶν ἄλλων τοὺς καρποὺς λαιμάργως δὲν ἔτρυγα,
ποτὲ σὲ ξένους θησαυροὺς δὲν ἀπλώσε τὸ χέρι,
ἐκείνη θάρρος ἔδωσε καὶ στῶν Φερῶν τὸν Ρήγα,
κι' αὐτὴ μονάχα' στὸ λαιμὸ δὲν τοῦβαλε μαχαίρι.

Μιὰ Δύναμις εἰλικρινῆς χωρὶς σκοποὺς ὑποῦλους,
ὅπου δὲν θέλει γύρω τῆς' βασανισμένους δούλους,
καὶ μήτε φειδωλεύεται καὶ πάντοτε καὶ τώρα
νὰ χορηγῇ πρὸς τοὺς λαοὺς ἐλευθερίας δῶρα.

Δύναμις παρηγορήτρα τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἀσχημῶν,
Δύναμις χωρὶς συμφέρον, Δύναμις παντελεμήμων,
Δύναμις, ποῦ τὴν δοξάζουν ἀφιλοκερδεῖς Μαγιάροι,
Δύναμις, ποῦ πάντα δίνει δίχως τίποτε νὰ πάρῃ.

Τῆς χαρίζουν καὶ δὲν πέρνει
ἀπὸ γενναιοφροσύνη...
μιὰ χαρὰ τὰ καταφέρνει
μὲ τὴν ἐλεημοσύνη.

Αὐτὴ κάνει' στῶν μεγάλων τὰ συμφέροντα χαλαρότα,
τώρα τὴν κινεῖ πρὸς δοῦσιν τῆς Ἀρβανιτιάς ἡ λάσπη,
τώρα γιὰ τοὺς Ἀρβανίταις καὶ τρεχάματα κι' ἀγῶνες,
καὶ γι' αὐτοὺς παρακορώνει καὶ πληρόνει καὶ κορῶ-
ναις.

Χαῖρε, προσφιλεῖς Αὐστρία, χαῖρε, Μπέροτχολδ, χαῖρε
σ' ὅσους σᾶς κακολογήσουν, [κόμη,
σ' ὅσους σᾶς παρεξηγήσουν,
ἂς χορηγηθῇ συγγνώμη.

Ἄφετε τοὺς φωνασκούντας νὰ φωνάζουν' στὸν ἄερα...
οὐ γὰρ οἶδασι τί λέγουν, τὴν κακὴ ψυχὴ τῶν μέρα.
Πάντοτε μετ' ἀνισχύρων πάντοτε μετ' ἀδυνάτων
τρώγεσθε μὲ τοὺς καῦμοὺς τῶν καὶ τὰ τόσα βίαιά
των.

Τέτοιο πάθος, τέτοιος ἔρως θ' ἀπομείνῃ' στὸν αἰῶνα...
ὁ Κιεμάλ προτείνει χέρι... δώστε τοῦ καμμὰ κορῶνα
τῆς Ἀρβανιτιάς τὸ κράτος νὰ συμπήξῃ' στὸ μενούτο,
ποῦ νὰ λέτε: εἶναι τοῦτο!

Μὲς' στοὺς κύκλους τῶν Μαγιάρων μιὰ μαγὰρα προ-
χωρεῖ,
μὲς' στοὺς κύκλους τῶν Μαγιάρων σήμερὰ κυκλοφο-
τῆς Ἀρβανιτιάς ἡ λάρα, [ρεῖ
καὶ τὴν βλέπουν μὲ λαχτάρα.

Κι' ἀπ' ὀπίσω της κρυμμένοι
παίξουν καραγκιόζ-μπερδέ,
καὶ φωνάζουν λυσσασμένοι:
Ξοδε, Λάζαρε, περδέ.

Γ'

Χαῖρε σύ, Μαυροβουνηώτη,
γειά σου, Ρήγα στρατιώτη,
γειά σου, Ρήγα ποιητή,
γειά σου, γέρο-μαχητή.

Περικύκλωσαν Κουρσάροι τὸ μικρὸ τὸ Μαυροβοῦνι,
πλὴν αὐτὸ δὲν ἀπαντᾷ,
καὶ βαρύγδουπον βροντᾷ
καὶ τοὺς μπαίνει στὸ ρουθοῦνι.

Ὅρσε λέγε σὲ Κουρσάρους
καὶ μπακάληδες βαρβάρους...
ἄφοβος ἐμπρὸς τῶν στάσου.

Κι' ὁ Στρατὸς σου, ποῦ πηδᾷ
μὲς στὴ μάχη, τραγουδᾷ
τὰ τραγούδια τὰ δικά σου.

Δὲν σὲ σκιάζει κι' ἕνας κι' ἄλλος
κι' ἐφορμᾷς γοργὸς, ταχὺς...
μικρὸς εἶσαι, μὰ μεγάλος
εἰς τὴν ρώμην τῆς ψυχῆς.

Κι' ἂν πελώρια σκυλιὰ
λαίμαργα χυμοῦν' μπροστά σου,
σὺ μὲ τὴν μικρότητά σου
μεγαλόνεις, Βασιληᾷ.

Τὶ τιμὴ στὴν Τσερναγόρα,
ποῦ τὴν τριγυρίζει τώρα
σμῆνος Εὐρωπαϊκό.

Καὶ τῆς κάνει πανηγύρι
γιὰ τοῦ Μπέρτζολδ τὸ χατήρι,
ποῦ νὰ τοῦ ληξαι ξαφνικό.

Ἵστ' ἄλογό σου καββαλάρης
μάχου, Βασιληᾷ, σὰν ἥρωας,
καὶ τὴν Σκόδρα νὰ μὴν πάρης
θᾶσαι νικητὴς ἀγῆρωας.

Τῆς ψυχῆς τὴν εὐτολμίαν
τολμηρὸς ὑποδαυλίζεις,
καὶ μὲ τὴν ἀδυναμίαν
δυνατοὺς ἐξευτελίζεις.

Μάχου, γέρο, καὶ περγέλα
τῶν μεγάλων τὰ βατσέλα,
συμφεροντολόγους μούλους.

Μάχου, γέρο, μετὰ μέλους,
γέλα καὶ μὲ τοὺς φρατέλους,
καὶ τοῦ Μπέρτζολδ Μπερτοδούλους.

Δ'

Σοῦ βάζουν στὸ λαιμὸ θηλειά,
πλὴν σὲ κυκλόνει, Βασιληᾷ,
παλληκαρίσια γέννα
μ' ἄρματα τιμημένα.

Κυττάζω σὰν Σουλιώτισαις
καὶ τῆς Μαυροβουνηώτισαις.
Εἰς τῶν ἀνδρῶν τῶν τὸ πλευρὸ
τὸν θάνατο γυρεύουν,
καὶ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
ἔμπορουν νὰ χορεύουν.

Γίνε καὶ τώρα, Ρήγα,
παλληκαρίσας καμᾶρι,
καὶ σι' ἄλογό σου σφρίγα
σὰν νέο παλληκᾶρι.

Ἐσὺ παλληκαρίσια
ἔσδον ἱερὸν ἀγῶνα
δοξάζεις τὴν βουνίσια,
τὴν ἄδολη Κορώννα.

Συμφέροντα, συμφέροντα,
μᾶς ξαναλὲν ὁρθὰ κοφτὰ,
κι' ὅλοι φορτόνονται γι' αὐτὰ
ἔσδον μαχητὴ τὸν γέροντα.

Φανιάσου, γέρο Βασιληᾷ, πῶς καὶ τὸ μακαρόνι
ἔχει συμφέροντα κι' αὐτὸ κι' ἀνάβει καὶ κορώνει.
Φαντάσου κι' ἡ Μακαρουνοῦ πῶς σήκωσε κεφάλι
καὶ τώρα κοκορεύεται γιὰ Δύναμις μεγάλη.

Ἡ καινούριος συντροφία
Τζουλιάνο, Τζιολίτι,
νέα δόγματα κηρύττει.

Καθεμιὰ κουτο-Μαφία,
καθεμιὰ κουτο-Καμόρα,
τᾶβαλε μαζί μας τώρα.

Καὶ χωρὶς καμμιὰ ντροπὴ
δίκησιν δὲν ἀναγνωρίζει,
μήτ' αἱματηροὺς ἀγῶνας.

Κ' ὅπως ἔχουν κι' ἄλλοι πῆ
παλαμῆδα τῆς μυρίζει
τῆς ἀστείας πριμαντόνας.

Θέλει μὲ ξένα κόλλυβα μνημόσυνο νὰ κάνῃ,
τρανή ζητοῦν Ἀρβανιτὰ κι' ἐκεῖν' οἱ Τζουλιάνοι,
γιὰ νὰ μὴν τοὺς γαλάσωμε καὶ τὴν ἰσορροπία
καὶ πᾶθουν τὰ συμφέροντα καμμιὰ χρεωκοπία.

Γιὰ τοῦτο, γέρο,
μᾶς θέλουν κάτω...
σὲ νὸν ἐ βέρο
ἐ μὲν τροβάτο.

Μὰ καὶ τὰ κατορθώματα τὰ νέα τῆς Καλύμου
ἀντάξια τὰ κρίνομεν ἐνθουσιώδους ὕμνου,
καὶ μὲς στὰ Δωδεκάνησα φρατέλων γενναϊότης,
ἀπουσίης ἀντιστάσεως, τελεῖ θοιάμβους πρώτης.

Ἀλλ' ὅπως ἐπιμαρτυρεῖ
καθεὶς τῆς Ρόδου κάτοικος,
νομίζω πῶς ὑπερτερεῖ
ὁ Στρατηγὸς Ἀμέλιο,
ἥρωας Ἀποκηάτικος,
Δὸν Κιχωτλίκι τέλειο.